

תפקיד הרב בניחום אבלים לא מוכרים

יונה גודמן

תקציר

מטבע העולם, אדם 'מנחם אבלים' בקהילתו ובמעגל מכריו. מוצע בזה שפל רב יבחן האם יש במרחק נסיעה סביר ממנו משפחה אבלה, במיוחד חילונית, ולבחור מיוזמתו לנחמם. מניסיון אוכל לומר שהביקור עשוי להיות משמעותי לשני הצדדים, ולעתים קידוש השם של ממש.

פירוט

1. בחדשות שומעים מידע על חללי צה"ל ומקום מגוריהם. אם רוצים לבקר לקראת סוף 'השבועה' ולא בראשיתה, יש לרשום ביומן חשבון של סיום ימי האבלות ולפי זה לתכנן את הביקור.
2. כדאי להשתדל לבוא בשעות היום עת פחות עמוס. אף אצל ציבור חילוני, ללא קשר לתפילות מנחה וערבית, בשעות הערב יותר עמוס היות וזה אחרי שעות העבודה.
3. משפט פתיחה מוצע: "שמי _____, ואני הרב של _____ (שם קהילה, שם בית ספר וכו'). לא זכיתי להכיר את _____ (שם החלל) כלל, אך הרגשתי רצון עמוק פשוט לבוא ולהיות אתכם".
4. לאחר כמה דקות ישיבה, אם חשים שזה מתאים מצד אופי המשפחה ומצד שאר הנוכחים, יש מקום לבקש: "אם זה לא קשה, הייתי מאוד רוצה לשמוע קצת על חייו. מי הוא היה, מה עשה...".
5. יש להזהר מכל אמירה שעלולה להיחשב כעדות לכך שהדתיים באו כדי "להרוויח נקודות לדת". בדרך כלל לא הייתי מציע שהרב ייזום לומר תהילים, יזכור וכו'. רק אם ממש מרגישים שזה מתאים ניתן להוסיף משפט 'כללי' כמו: אני חש שהכאב הוא של כולנו. זה לא רק סיפור פרטי שלו, הוא פעל למען כולנו וכו'.
6. לפני פרידה, ושוב, רק אם משוכנעים שזה מתאים, ניתן לומר: "אם אוכל לעזור במשהו, בכל תחום, תרגישו חופשי. הנה מספרי הטלפון שלי".

האם המשפחה תתקשר בהמשך כדי לשאול שאלות על הלכות אבלות? כדי לשאול שאלות על משמעות וסבל? אולי. אין בטחון כלל.

אך עצם הביקור הוא המטרה,

על כל מה שקיומו בין שני בני עם אחד מבטא.

יה"ר שנזכה לחיות קוממיות בארצנו.

